

3. Podpůrné stihání. Proti vůli cizho státu není vydání přípustné. Extradice návrh (žádost) cizí vlády je conditio sine qua non. Kdežto vypovězení z ČSR se vyslovuje soudem nebo administrativním úřadem ex officio jednostranným aktem, jest extradiče přípustná toliko k návrhu a v mezích návrhu (případ »Kerl«, Právník 1938 str. 233). Teprve není-li tohoto cizozemského návrhu a nelze-li tedy postupovati v tom kterém případě podle vydávajícího práva, přistupuje náš stát sám k trestním stihání cizince v cizině se provinivšího. Jde o stihání jen podpůrné, neboť zásada světového práva uplatňuje se u nás toliko subsidiárně. Extradice je pravidlem, podpůrné stihání je výjimkou. Náš zájem na vydání zatčeného cizince do ciziny je větší než zájem na jeho podpůrném stihání v ČSR. Podpůrné stihání je drahé (vazba, tůňování), obtížné a zdlouhavé (rekvizice do ciziny) a mnohá prakticky neproveditelná (srov. čl. 17 ve spojitosti s čl. 6 extradiční smlouvy čsl.-německé). Podpůrné stihání nahrazuje extradiční: Aut dedere aut punire (Grotius).

Podpůrnky podpůrného stihání v oblasti tr. z. 1852 se značně liší od oněch, které vyžaduje slov. tr. z. 1878. V zemích České a Moravskoslezské je podle § 40 tr. z. třeba k zavedení podpůrného stihání jen jedné podmínky, té totiž, že se cizí stát zadržává přijmouti provinilce v ČSR postizeného. V tom okamžiku vzniká trestní návrh čsl. a jeho uplatnění jest obligatorní, má-li trestný čin v cizině spáchaný zločinou kvalifikaci podle našeho práva. Naproti tomu na Slovensku je k zavedení podpůrného stihání podle § 9 slov. tr. z. třeba dvou podmínek, přede: že vydání podle platných smluv nebo dosavadních zvyklostí nemá místa, a za druhé: že podpůrné stihání není v dílu ministr spravedlnosti. Bez tohoto nařízení bylo by trestní řízení znatečné (rozh. karje LIII 173 a. rozh. nejv. soudu v Brně Zan III 1070/25). Kdežto § 40 tr. z. váže podmínku zavedení podpůrného stihání jen na pasivitu cizho stáhu, je dle § 9 slov. tr. z. dána možnost podpůrné stihání i při aktivním odeprání extradiče s čsl. strany. Výhoda úpravy podpůrného stihání podle § 9 slov. tr. z. záleží v tom, že je ve volném uvázení ministra spravedlnosti, zda podpůrné stihání nařídí či nikoliv.

V zemích České a Moravskoslezské platí zákonná povinnost podpůrné stihání, na Slovensku je toliko zákonná možnost stihání podle čl. 9 úmluvy z 20. dubna 1929 o potírání penězokazectví, § 15/1932 Sb., jejíž speciální ustanovení mají z důvodu § 41 tr. z. a § 474 slov. tr. por. přednost před obecnou úpravou zákonnou. Pokud jde o rozsah podpůrného stihání, je toto v zemích České a Moravskoslezské zásadně přípustné jen pro zločín (§§ 39, 40 a 234 tr. z., rozh. č. 5206 Sb. n. s. tr.), kdežto na Slovensku pro zločín i přečin (§ 9 slov.

tr. z., § 13 slov. přest. zák.). Avšak podle speciálních zákonů a smluv nutilo podpůrné stihání v zemích České a Moravskoslezské též pro přečin, ba v obou právních oblastech někdy i pro poňhy přestupek. Jde o § 10 zákona č. 41/1888 ř. z. a § 10 zák. čl. XII/1888 o podmořských kabelech, § 35 — obehod s ženami — zákona č. 71/1922 Sb. o vystěhovalectví, čl. 9 úmluvy o potírání penězokazectví, § 15/1932 Sb. ve spojitosti s § 4, odst. 3. zákona č. 269/1919 Sb. o padělání peněz, konečně § 20 opiového zákona č. 29/1938 Sb.

V čsl. smluvním vydávacím právu je vyjádřena zásada, že lze vydání odeprti z důvodů pendence trestního řízení v tuzemsku pro ideu factum, po případě proto, že jde o res iudicata. Tyto dvě výjimky ze smluvní extradiční povinnosti přenesíme per analog. i do zákonného vydávajícího práva. Proto dojde-li opožděné extradiční žádost v době, kdy podpůrné stihání jest už pravoplatně skončeno (rozsudkem zproštěním nebo odsuzujícím, zastavením nebo milostí), nutno vydání odeprti. Naproti tomu je naši ustálenou praxí, že není-li podpůrné stihání skončeno v I. stolici, přihlídneme k opožděné extradiční žádosti a učiníme ji podkladem řízení o vydání podle § 59 tr. ř., resp. § 476 slov. tr. por.; případ »Zaubek«, Právník 1935, str. 317²⁰). Blízké podobnosti viz ve článku: »Extradice a podpůrné stihání«, slavnostní člásek Vest. mín. sprav. k počtě T. G. M. 1935, str. 14 násl.

Blankosměnka.

Václav Nejedlý

Jednotný směněný řád přinesl také některé změny v ohledu neuplynulých směnek. V tomto směru je dobře rozlišovati přesně mezi pojmy právními a pojmy, které přináší finanční technika peněžní. Mluvíme-li o neuplné směnce, blankosměnce, pak zjišťujeme v peněžní technice pojmy směnký krycí, podkladní, depozitní, kaucovní a pod. Při tom však je docela dobře možno, aby takovou podkladní, kaucovní směnkou byla i normální vyplněná směnka, která je opatřena všemi podstatnými náležitostmi, jichž zákon k vzniku směnký vyžaduje.

Takovou směnkou nelze pak arci začáti pod pojem blankosměnký (směnký nevyplněný — v podstatě ještě nesměnký). Pojmu krycí směnka zákon nemá. Listina, které schází některé podstatné náležitosti, je nesměnkou, ale je třeba řísti, zda se jedná o směnkou, která sice byla jako směnka myšlena, ale které schází (nedopatřením nebo

²⁰ Pak již výnos mín. sprav. z 5. června 1924, čís. 16384/24 (nepublikován). Slovnoj také, čl. 46, čl. 2 smlouvy s Jugoslavií, č. 146/1924 Sb. Glos. Z. Praxe mezinárodního práva trestního, Právník 1925, str. 638.

neznalostí) některá směněná náležitosti a mezi směnkou neuplnou, která má býtí později úmluvou stran doplněna na směnku.

Taková listina, které scházejí některé podstatné náležitosti (nebo jak dále dovozujeme všechny směněné náležitosti), avšak kde je zároveň úmluva, že taková listina bude na směnku doplněna, je *blanka* (neuplná směnka).

Je doporučitělné používatí názvu blankosměnka, který je širší než technické pojmy krycí, kaňoní, depoňní a pod. Názvu toho užívá také literatúra (Rouček: Praktické směněnictví a šekovníctví, Smitel-Štěpina: Nové směněné právo).

Se stanoviska jazykového není proti tomuto pojmu námitka. (Srv. Příruční slovník jazyka českého, díl I., str. 140.) Pojmu blankosměnka v tomto slovníku použito není — toliko ve spojitosti in blanco a pod. Dřívější směněný zákon mluvil o blankosměnce jako o listině, které se nedostává některých podstatných náležitostí. Předpokládá tedy, že taková listina má, aspoň některou směněnou náležitost (srv. § 6, odst. 2 zákona z 13. XII. 1927, č. 1/1928 Sb.). K témuž paragrafu praví Rouček: (Právo směněné 1927, str. 72): »Blankosměnka není na př. pouhý papír, v němž v době směněného prohlášení chyběly všechny podstatné náležitosti (arg. »některá« § 6, odst. 2), nýbrž blankosměnka je listina, na které chybí několik podstatných náležitostí.« Dodává však současně: »Stručně: musí jít o listinu, která byla vydána s tím, že má býtí doplněna na směnku.« (Ibid.) Podle nyní platného směněného práva je situace poněkud jiná, jak uvádíme dále.

Nynější jednotný směněný řád (vl. nař. ze dne 19. XII. 1940, č. 111 Sb. 1941) — který pravděpodobně zůstane i nadále trvale v platnosti bez jakýchkoliv změn — jde však mnohem dále a v důsledku znění čl. 10 uznává i možnost listiny, která vůbec nemá (tedy ani jediné) podstatné náležitosti směnky — jako blankosměnku. Může to tedy býtí listina, obsahující pouhý podpis (směněně právně zavazující) — arci za logického předpokladu, že je zde zmocnění, aby taková listina byla doplněna na směnku (Smitel-Štěpina, str. 74). Naproti tomu Rouček (Praktické směněnictví 1941, str. 23) definuje blankosměnku: »Byla-li podepsaná listina, které chybí jedna nebo více podstatných náležitostí, vydána s tím, aby byla doplněna na směnku, nazýváme ji blankosměnkou (čl. 10).«

Při přehledu změn proti dřívějšímu stavu uvádí pak Rouček při čl. 10 (str. 132): »Odpovídá bývalému § 6, odst. 3 — novínka v obsahu není — platí, co dosud.«

V komentáři Smitel-Štěpina se však praví: »Článek 10 jednotného směněného řádu zmiňuje se toliko o směnce, jež byla při odevzdání neuplná a neustanovuje nic o tom, jak daleko může sahát tato neuplnost. Z pouhého slova »směnka« v čl. 10 použitého nemůže býtí usuzo-

váno nic na nezbytný obsah kuse listiny. Je to o d e h y l k a o d p r á v n í h o ř á d u d ř í v e p l a t n é h o , k t e r ý v § 6, o d s t . 1 z á k o n a č . 1 / 1 9 2 8 S b . s p r á v n ě o d s t . 2) m l u v í o l i s t i n ě , k t e r ě s e n e d o s t á v á n ě k t e r ě z p o d s t a t n ý c h n á l e ž i t o s t í s m ě n ě n ý c h a k t e r ý t u d ě v y ž á d a v a l p r o p o j e m b l a n k o s m ě n k y , a b y l i s t i n a v y k a z o v a l a a s p o ť n ě k t e r o u z p o d s t a t n ý c h n á l e ž i t o s t í . O d d y l k a j e d o s t í z á v a z n á / a p o z o r n o h o d n á . P o d l e p o j e t í j e d n o t n ě h o s m ě n ě n ě h o ř á d u t v o ř í j e d i n ě p o d s t a t n ý o b s a h b l a n k o s m ě n k y s m ě n ě n ě - p r á v n ě z á v a z u j í c í p o d p i s n a l i s t i n ě , k t e r á p o p ř í p a d ě n e o b s a h u j e j e š t ě a n i j e d i n ě n á l e ž i t o s t í s m ě n k y a k t e r á s e o v š e m o d e v z d á n ě k o m u s p r o p u ť e n í m p r á v a k j e j i m u v y p l n ě n í . «

Forma blankosměnky může býtí tedy velmi různá. Nejčastěji se bude arci používatí směněných blanket (po přechodnou dobu, kdy se nevybírá směněná daň, není úředních směněných blanket) s obvyklou výpravou a textem, ale mohou býtí voleny i formy jiné, případně i ve spojitosti s jiným prohlášením.

Za obnovené platnosti zákona o směněném poplatku (z 23. III. 1923, č. 48 Sb.) podle ustanovení § 5 je třeba, aby blankosměnka byla označena na lici inkoustem jako »krycí směnka« nebo »co chybí, bude doplněno později« a aby byla vyplněna buď eo do částky nebo k výše zmíněné poznamence inkoustem připsáno, do jaké výše je směnka použítelna. Jedné z tohoto zákona o směněném poplatku vyplýval také název krycí směnka, který se jinak ve směněném zákoně nevy- skytoval.

Nezbytným doplňkem odevzdání blankosměnky (a k jejímu vzniku jako směnky) je třeba zmocňovacího prohlášení. I když není vyloučeno, aby takové zmocnění bylo dáno mlčky, přece jenom bude se zpravidla vyžadovatí prohlášení písemné. Prohlášení, obsahující zmocnění k vyplnění blankosměnky, může býtí vydáno před i po odevzdání směnky. Forma předepsaná, není a může se tak na př. stát i výměnou dopisů. Předpokládá se smluvní způsobilost, která se časově posuzuje podle data zmocnění, nikoli podle data vyplnění směnky zmocněncem.

Podepsal-li tedy směnku (s přísl. prohlášením o zmocnění k vyplnění) nezletilý, není směněně zavázán, leč by úmluvu dodatečně schválil (jako nezletilý). Je tedy bez významu, zda byl již zletilým v době, kdy listina byla doplněna na směnku vyplněním data atd. Opacně — zavázal-li se svéprávný a směnka byla vyplněna v době, kdy již byl svéprávností zbaven, prohlášení je platné a podpisatel je směněně zavázán.

Sem, spadá i případ, řešený v judikátu, uveřejněném ve sbírce Vážného (v dalším označované zkratkou »sb.«) pod čís. 16902: »Když byl akceptační projev napsán na blankosměnku jménem akciové společnosti jejím prokuristou, není na překážku směněnému závazku, že v den, který byl uveden při vyplnění směnky jako den jejího vystavení,

prokura dotyčného prokuristy již zanikla. Stačí, že akciová společnost v ten den existovala.»

Podobné pak i právní věta z judikátu sb. 12486: »Stačí, podepsal-li veřejný společník blankosměnku před vystoupením, ze společnosti, třeba směnka byla vyplněna až po jeho vystoupení ze společnosti.« Tyto případy mohou se zejména v nyníjší době často přihoditi.

V úmluvě má být jasně vyjádřen rozsah zmocnění k vyplnění blankosměnky. Hledě na obvyklé vzorce, vyskytující se v peněžní praxi sah hodně široky, takže obvykle nemůže být nanejvýš.

Je však nutno přihlídnouti také k časovému rozsahu zmocnění. Rozsah časový může být přirozeně smluvně omezen; není-li omezen, přece jenom jest uvážiti, že odevzdatel nechtěl se vázati nekonečně (Smitek-Štěpna, str. 76). Bude tedy také třeba přihlížeti k obchodním zvyklostem. Odevzdá-li dlužník při počátku úvěrního spojení blankosměnky jako podklad úvěru a po čase je úvěrní spojení přerušeno, lze předpokládati, že úmluva se týkala právě jenom tohoto druhu úvěru a za změněných podmínek, lze doporučiti, aby byly vydány nové listiny a nové zmocnění. I když je právo na vyplnění zásadně převostnost se v úmluvě stanoví, že právo k vyplnění je převoditelné.

Některé obtíže v posouzení působila otázka domciálu (domiciliála). V tom směru je třeba míti na zřeteli ustanovení čl. 4 a 27 směrného řádu, právo jmenovati domciáláta náleží výlučně vystavci; jiné osobě jenom s jeho svolením. V případě, že vystavce stanovil jenom jiné platební místo (domicil), může sménečník označiti osobu, u které bude směnka splatna (domiciáláta). Tohoto práva může (časově) použiti toliko při akceptu, nikoli později. Poněvadž v době akceptu listina ještě není poručitelno, aby bylo dáno zmocnění i v ohledu domciálu, i když je zmocnění kryto povšechným »doplniti kteroukoli scházející podstatnou nebo nepodstatnou náležitostí«. Poněvadž domicil je v podstatě označení platebního místa, jedná se o náležitost podstatnou. K opatření v tomto směru vedla také rozhodnutí sb. 5585 (Je lhostejno, zda se doložka domciálu dostala na směnku po podpisu příjemcem, ale s jeho souhlasem) a sb. 6121 (Odevzdání nevyplněného blanketu nezahrnuje třeba také se zmíniti o obřížích, které se dostávají v důsledku užívání nesprávné terminologie. Máme na mysli otázku »ručitelů«). V běžném názvosloví u dalších podpisatelů směnky používá se pojmu »ručitel, třebaže se v mnoha případech jedná o spolukaceptanty, kteří jsou také uvedeni ve sménečné adrese; naopak v mnoha případech se mluví

o spolukaceptantech a předepisuje se pak rukojemská doložka. Je-li stanovena podmínka, že někdo podepíše směnku jako ručitel a pak je uveden jako spoludlužník ve sménečné adrese, je tento postup proti smluvním vyplněním směnky. (Strv. sb. 14226): »Jde o protismluvní vyplnění směnky, uvedla-li o. z. h. jako majitelka směnky v adrese jako sménečníka toho, kdo měl být podle jejího usřesení jenom ručitelem«; stejně tak i sb. 16241: »Když byla adresa podepsané blankosměnky vyplněna jménem toho, kdo se svým podpisem chtěl a měl zavázati jako sménečný ručitel, nebyla směnka zfalšována, ale jenom bezprávně a protismluvně doplněna.«

Doplnění rukojemské doložky není doplněním podstatnou náležitosti (nelze však také mluvit o náležitosti nepodstatné), takže k doplnění takové doložky je třeba/souhlasu rukojemho (sb. 12513). Je tedy rukojemskou doložku připojiti na blankosměnku hned při jejím podpisu rukojemím.

Při doplnění blankosměnky nesetkáváme se se zvláštními překážkami, přece však nutno připojiti několik poznámek.

Co do částky: částka je určena přesně úmluvou a výše v této úmluvě označená je také mezi, do které lze práva použiti.

Co do data: datum se nemusí shodovati se skutečností, jenom nesmí odporovati výslovně úmluvě, zákonu a logickému úsudku o nemožnosti (sb. 10450). Výslovná úmluva by se na př. týkala ujednání, že před určitou dobou směnka nebude vyplněna. Datum (časově) vyplnění směnky musí také spadati v případě úmrtí akceptantova do doby jeho života, třebaže ve skutečnosti vyplnění se stalo později. Vyznačiti tedy datum vystavení dnem, kdy již nežil, platí za nedoložené vyplnění směnky (sb. 5863). Naproti tomu neční směnku neplatnou vyplnění datem, které pochází z doby po úmrtí jednoho z příjemců směnky (sb. 13742).

Co do splatnosti: schází-li vůbec ve sménece den splatnosti, považuje se za splatnou na viděnou. Při skutečně označených sménečkách na viděnou (a vísta) sluší míti na zřeteli, že taková směnka musí být prezentována do roka ode dne vystavení (čl. 34). Vystavce může však tuto lhůtu prodloužiti (indossanti jí mohou zkrátiti i když vystavce stanovil lhůtu delší). Toto právo plyne vystavci ze zákona, není třeba zvláštního zmocnění. Jistý rozdíl však se vyskytne při vyplnění směnky datem splatnosti a jejím uplacením. Tento rozdíl se projev v největším počtu případů při spojení v běžném účtě. V běžném účtě (kontokorentu) platí, že jednotlivé položky se kompensují a platí za uvržené do konce nejlíší uzavěrky, kdy se zjišťuje saldo a přenáší se na nový účet jako první položka a platí zase za uvržené do konce nejbližší závěrky (nebylo-li spojení výpovědi přerušeno). Jestliže by tedy blankosměnka měla být uplacená před koncem období, bylo by to

Vyplnění proti úmluvě, která je sepijata s úmluvou kontokorentní. Je tedy třeba lišiti mezi dnem splatnosti a uplatňujícím. Datum splatnosti může spadati arci do doby, kdy ještě kontokorentní spojení nebylo přerušeno a tedy pohledávka z něho nebyla ještě splatna, avšak vymáhání směnky (žaloba) může nastati až při splatnosti pohledávky (šb. 14967).

Doba, do které bude možno vyplniti blankosměnku, nesouvisí nijak s dobou tříleté promlčecí doby směnky. Blankosměnka je nesměnkou, která se leprve na směnku doplňuje a promlčení směnčinyh nároků začne běžet dnem vyplnění splatnosti směnky.

I do textu blankosměnky lze s podmíněnou nepoplatností pojmuti zástavni prohlášení akceptantovo ohledně jeho nemovitostí. Těto otázce věnujeme ještě pojednání zvláštní.

Z P R Á V N Í P R A X E

Každá dědičná přihláška vyhotovená v předepsané formě má být od soudu přijata a k pozůstatostním spisům vzata, není-li zřejmá nezákonná nebo zcela lhovohná a žádruým delacním dttvodem nepodložená, a není-li již předem jisto, že osoba jako dědic se přihlašujicí nemá dědičkové práva, a že přihláška nemůže proto vésti k odevzdání pozůstatosti.

Z dtvovdt nejvyššího soudu:

Napadené usnesení se nepřiči jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo být, na případ užito (§ 46, odst. 2 zák. Sb. č. 109/1931, čl. V č. 1 zák. Sb. č. 261/1934 a čl. I zák. Sb. č. 314/36).

Naopak je v přímém souhlasu s jasným předpisem § 122 nesp. pat., že každá dědičná přihláška vyhotovená v předepsané formě (§§ 799 a 800 obč. z.), má být od soudu přijata a k pozůstatostním spisům vzata (rozh. č. 3086, 11472 a 14478 Sb. n. s.), není-li zřejmá nezákonná nebo zcela lhovohná a žádruým delacním dttvodem nepodložená, a není-li již předem jisto, že osoba jako dědic se přihlašujicí nemá dědičkové práva, a že přihláška nemůže proto vésti k odevzdání pozůstatosti.

Těto jistoty v projevňávaném případě není, když dědičky ze závěti dosud přihlášky nepodalý.

Nesporněmu soudu, je se omeziti při prvím vyřizování dědičkové přihlášky jen na zkoumání její správnosti po stránce formální; nemůže se poušteti do řešení otázky, zda je dědičky narok věcně odůvodněn. Pozůstatostnímu soudu nepřichází proto také řešiti při tom otázku, zda se přihlášený dědic zřekl před tím dědičkové práva a stáho-li se tak platně či nikoliv.

(Rozh. nejv. s. z 15. listopadu 1944 č. j. R. I 389/44.)

Doh.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y

Dr. Jaroslav Pošvář: Správní trestní řízení, Brno 1946, nákladem čs. akademického spolku »Právník«, Brno, 63 str.

V zemích historických je trestní řízení správní nedokonalé upraveno

předpisy z 2. polovice 19. století. Viděnský správní soud byl vyloučen z kontrolu vykonávaných trestních nálezů, kdežto nejvyšší správní soud náš tuto kontrolu vykonávaní může, k velikému prospěchu věci.

Literární látku zpracoval u nás před Pošvářem nejlépe Dusil (Trestní řízení správní, Praha 1922) a zvláště dobře ve IV. sv. Slovníku veřejného práva československého (str. 932—942). Jeho jasný, pečlivý a koncisní výklad zasluhuje nejvyššího uznání.

Spis Pošvářův přijde vhod všem zainteresům, zvláště těm, jimž je »Slovník« nedostupný. Jde o práci svědků o dokonalem ovládnutí látky, do které jest autor speciálně zapracován. Přihlíží se i k naší osmové správní trestní právu a řízení, parlamentně bohužel neprojednané, k rakouskému zákonu z 21. července 1925 č. 275 BCB1, jenž sloužil naší osmové za vzor, k praxi, judikaturě Nssu, k nejnovějším normám, k řízení proti mladisřivým a k řízení podle pres. dekretu č. 138/1945 Šh.

Látka projednává se velice zevrubně, autor se nevyhýbá pochybným otázkám a uvádí pro svá mhnění dobré dtvody, Vede si velice pečlivě.

S. dobrým svědomím mohu jeho zasluhý spis vřele doporučiti všem zainteresům, jimž vykoná dobré služby a bude jim spolehlivým vředem.

H o e t z e l.

Dr. Jaroslav Pošvář: Výťah ze zvláštní části práva správního, Brno 1945, nákladem čs. akademického spolku »Právník«, 144 str.

Jsem jako referent v rozpaciích, co o této publikaci napsati. Na pouhých 144 stránkách výťah ze zvláštní části práva správního. Kdyby publikace byla určena jen pro neprávnickou veřejnost, byla by to dobrá populární pomůcka po vzoru publikací: co má vědět každý občan. Ale z předmluvy se dovídám, že práce má »být študijní pomůckou oněm poslucháčům, kteří po zkouškách se hned ujmou práce v nejnižších oborech našeho veřejného života«. Autor mluví také o tom, že jednotlivé obory odpovídaly rozsahu t. zv. vyukových kursů, — patrně doporučovanyh školskou správou.

Abý mi bylo dobře rozuměno: Bylo by třeba oprávdověho kouselníka, aby na 144 str. podal jen poněkud hutný obraz zvláštní části správního práva. Sám bych se k tomu neodhodlal, anebo bych hledal podati právnícky pronikavější výklad, na př. v právu stavebním bych zdůraznil fázovitost celého řízení stavebního postupujícího od všeobecnějšího stadia k stadiu stáje konkrétnějším, m. j. s tím účinkem, že v jednotlivých stadiích se tytéž zájmy posuzují s různého zorného dtlu atd.

Nepřistoupili-li by k Výřahu zevrubnější výklad ústní a mohli-li by kandidáti spolénati na to, že při zkouškách jim výťah stačí, ohrožovalo by to úroveň fakultního studia. Což je povážlivé i v nynější předhodné době.

H o e t z e l.

Dr. Bohuslav Ečer: Právo v boji s nacismem, Knihovna Zát v Brně 1946, str. 59, 15 Kčs. — Fritz Ba u e r: Die Kriebsverbrecher vor Gericht, Europa-Verlag Zürich-New York 1945 (Neue internationale Bibliothek, Bd. 3), str. 237, s dosloven prof. Frenningera.

Spisek našeho delegáta v Komisi Spojených národů pro vyšetřování válečných zločinců se dobře doplňuje s publikací německého kriminálního učeného ve švédsku a švédského občana, která byla v německém překladě otuštena ve švýcarsku. Kdežto Ečer zachycuje především poslední fázi boje proti válečné zločinnosti, zabývá se Bauer ve spise ukončeném ještě před vojenskou porážkou nacistu dtvějšími obdobími tohoto boje. V tom zabývá hodně daleko do minulosti, větší pozornost pak věnuje neuspokojivému vývoji otázky po první světové válce, kdy skromné pokusy o stihání válečných zločinců skončily úplným nezdarem. Nejpozornodnější je však